

El pianista fantasma

Un relat de: [Marta Pérez i Sierra](#)

Cada vespre passa dues vegades: una, cap allà les vuit del vespre i l'altra, poc abans de les tres de la matinada. Clinc, clinc, clonc, clinc, clinc, clinc...clinc, clonc.

Uns dits invisibles premen les tecles cada nit.

Una escala molt bàsica, sí, no pretén ser Mozart, això és cert, però reclama l'atenció impertorbablement.

Caldrà establir la personalitat d'aquest ésser burleta, ens espiritual o ésser de carn i ossos? Establim les línies d'estudi, col·legues. S'amaga, és ràpid. Va vestit de negre i es confon a la nit? És un fantasma? Un ésser del més enllà que tocava el piano quan era viu. Una energia presonera del nostre actual espai. Podria ser qualsevol cosa. Ens han contractat com a la millor agència de detectius i no podem fallar. Vull pistes, vull càmeres, vull petjades, una anàlisi completa de l'entorn. No dormiu, no mengeu, però porteu en 24h aquest solista perquè pugui saludar al seu públic i jo cobrar les meves altes tarifes.

No cobrarien mai cap factura per aquell afer.

I aquella nit, com totes les moltes que la seguiran, uns llargs bigotis travessaren les tripes de dins el piano.

Si de cas, la senyora de la casa hauria hagut de pagar al seu fill petit, que un vespre cap a les vuit va sentir el dofaresolmi i va veure escapolar-se uns ullets brillants i petitois, atemorits, conduïts per quatre potetes menudes, un ratolí fredoluc que havia fet niu dins el piano, i que en lloc del rèc-rèc li agradava més la clau de sol.

Cap fantasma, però en una altra vida havia estat Wagner...